

Το δώρο του Θεού

Το γενέθλιο του Τιμίου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου, αδελφοί μου, εορτάζει η Εκκλησία και όλοι μας σήμερα, ενός προσώπου που υπήρξε καρπός της έντονης και έμπονης προσευχής των ευλαβών γονέων του Αρχιερέως Ζαχαρίου και της ταπεινής Ελισάβετ. Η εορτή της γεννήσεως του ανθρώπου που ένωσε την Παλαιά με την Καινή Διαθήκη γίνεται αφορμή να υπογραμμίσουμε τρία βασικά σημεία που σχετίζονται με το πρόσωπο του Ιωάννου και την προσοφά του στην ανθρωπότητα.

Το όνομα Ιωάννης σημαίνει «Δώρον Θεού». Και πράγματι, ο Ιωάννης υπήρξε δώρο για τους ευλαβείς γονείς του, τον Αρχιερέα Ζαχαρία και την Ελισάβετ, οι οποίοι, επί σειρά ετών, δοκιμάστηκαν στο καμίνι της ατεκνίας. Οι γέροντες γονείς του έκαναν αίτημα προσευχής στον Θεό την απόκτηση ενός παιδιού και ουδέποτε βαρυγκώμησαν για το γεγονός ότι, κατά την νεαρή ηλικία τους, όταν τα ζευγάρια, συνήθως, γίνονται γονείς, ο Θεός δεν επέτρεπε την τεκνοποιία. Έκαναν υπομονή, εμπιστεύθηκαν το θέλημα του Θεού και όχι μόνο δεν απίστησαν, αλλά επιβραβεύτηκαν με το να γεννήσουν τον άνθρωπο εκείνο, μεγαλύτερος από τον οποίο δεν γεννήθηκε ποτέ στην ιστορία του κόσμου, κατά τον λόγο του Χριστού¹ Η στάση του Ζαχαρία και της Ελισάβετ ας γίνουν υπόδειγμα υπομονής και προσευχής για τα ζευγάρια που δυσκολεύονται να αποκτήσουν παιδιά, αλλά και αφορμή μετανοίας για τα ζευγάρια εκείνα που, ενώ μπορούν, τα θυσιάζουν, με εγκληματικό τρόπο, στον βωμό της επίπλαστης ελευθερίας τους.

Ο Ιωάννης υπήρξε δώρο Θεού και για τον λαό του Ισραήλ, γιατί τον προετοίμασε για την αναγνώριση και υποδοχή του αναμενόμενου Μεσσία στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Προετοίμασε το έδαφος, καλλιέργησε τις καρδιές, προσέφερε το βάπτισμα της μετανοίας και άνοιξε τον δρόμο για τον Σωτήρα, αρνούμενος να υποκύψει στις απειλές της εξουσίας, φθάνοντας μέχρι και αυτού του μαρτυρίου. Υπήρξε, όμως, δώρο Θεού και για την Εκκλησία, η οποία τον ξεχώρισε και τον κατέταξε σε τιμή, αμέσως μετά τις Επουράνιες Αγγελικές δυνάμεις, χαρακτηρίζοντάς τον «επίγειο άγγελο και ουράνιο άνθρωπο»

Το δεύτερο σημείο που θα σταθούμε είναι το γεγονός ότι ο Ιωάννης υπήρξε η προσωποποίηση της ταπείνωσης. Γνώρισε την αποδοχή και την αγάπη του Ισραηλιτικού λαού όσο λίγοι εκείνη την

¹ Ματθ. 11,11

εποχή. Δεν την εκμεταλλεύτηκε, όμως, προς ίδιον όφελος, για ν' αποκτήσει δηλ. κοσμική δύναμη και ισχύ και να καταστεί χειραγωγός των σκέψεων και των ενεργειών του. Αρνήθηκε ιδιότητες που η αγάπη του κόσμου τού απέδιδε, θεωρώντας τον, άλλοτε τον Προφήτη Ηλία, άλλοτε έναν άλλο μεγάλο προφήτη και άλλοτε τον ίδιο τον Μεσσία. Έδιωχνε τα φώτα του κόσμου από επάνω του και τα έστρεφε προς την προσδοκία των εθνών, στον αναμενόμενο λυτρωτή του κόσμου, για τον οποίο είπε, μόλις τον αντίκρισε: *ίδε ο αμνός του Θεού, ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου*²

Το τρίτο σημείο των σκέψεών μας είναι ότι ο Βαπτιστής Ιωάννης υπήρξε κήρυκας μετανοίας. Αυτήν έθεσε ως προϋπόθεση προκειμένου ο άνθρωπος να μπορέσει να ενωθεί με τον Χριστό και να σωθεί. Αυτήν διαλαλούσε ως τον μόνο τρόπο για ν' αδειάσει ο άνθρωπος από τα βάρη της αμαρτίας και να γεμίσει από την σωστική παρουσία της αγάπης του Χριστού. Είναι αυτή που συνιστά την πεμπτουσία της πνευματικής μας ζωής, που δίδει νόημα στον Εκκλησιαστικό μας βίο, ουσία και καρποφορία στον αγώνα για την κατάκτηση και πραγμάτωση των αρετών. Άνευ της μετανοίας η πνευματική μας ζωή απονευρώνεται και η προοπτική της σωτηρίας μας καταστρέφεται.

Το κήρυγμα του Ιωάννου περί μετανοίας είναι σήμερα επίκαιρο, περισσότερο από ποτέ. Ο κόσμος στην εποχή μας πνίγεται στο σκοτάδι της αποστασίας από τον Θεό. Βυθίζεται στο τέλμα της ποικιλόμορφης και ποικιλώνυμης κρίσης. Γι' αυτό χρειάζεται να την καλλιεργήσουμε με επιμέλεια, επιστρατεύοντας το σύνολο των πνευματικών μας δυνάμεων. Ν' αλλάξουμε τρόπο σκέψης και ζωής. Να πάρουμε άλλο δρόμο, τον δρόμο του Χριστού και της Εκκλησίας, για να ξαναβρούμε τις αξίες, την πίστη και τις αρχές μας, που εύκολα λησμονήσαμε για χάρη του κόσμου και φθάσαμε στην πνευματική και όχι μόνο, παρακμή των ημερών μας. Είθε να το καταφέρουμε, διά πρεσβειών του Προφήτου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου. ΑΜΗΝ!

² Ιωάν. 1,29